

JOSÉ MELCHOR GOMIS

(Ontinyent 1791 - París 1836)

Àries per a Berthe Viardot

La partenza

Decisa è la mia sorte,
il barbaro dolor che mi divide
da colui per cui vivo e in van sospiro
implacabil si rese a' voti miei.

Che altro a sperar? Che altro a temer mi resta?
Se d'amore, e di fe la sorte è questa.
Ecco quel fiero istante, Tirsi, mio Tirsi, addio,
come vivrò, ben mio, così lontan da te?

So vivrò sempre in pene,
io non avrò mai bene,
e tu chi sa se mai
ti sovverrai di me?

Nume adorabile, speme de' miseri
proteggi un'anima che fida in te.
Oh, con qual fremito il cor mi palpita,
destin più barbaro del mio non v'è.

Cançons

Si la mar fuera de tinta

Si la mar fuera de tinta
y los cielos de papel
no podría yo explicarte
mi finísimo querer.

Eres lumnia y eres manta
y eres lumnia camela camelara.

Al mirar esos ojuelos
y esa cara de afligío
cual se derrite la nieve
toitico me derrito.

El aire dañino

En la cumbre, madre,
tal aire me dio,
que el amor que tenía
aire se volvió.
Madre, allá en la cumbre
de la gentileza

El comiat

El meu destí està decidit,
el dolor bàrbar que em divideix
d'aquell per qui visc i sospiro
implacable es torna contra els meus desitjos.

Què més esperar? Què més em queda témer
si d'amor, i de fe, aquest és el destí?
Així doncs, en aquest greu moment, Tirsi, el meu Tirsi, et
dic adéu;
com viuré, amor meu, tan lluny de tu?

Sé que viuré sempre amb dolor,
mai no tindrè cap bé,
i qui sap si mai
te'n recordaràs de mi?

Deïtat adorable, esperança dels miserables,
protegeix una ànima que confia en tu.
Oh, amb quin tremolor em batega el cor,
no hi ha cap destí més bàrbar que el meu.

Si la mar fos de tinta

Si la mar fos de tinta
i els cels de paper
no podria jo explicar-te
el meu finíssim estimar.

Ets lumnia i ets manta
i ets lumnia camela camelara.

En mirar aquests ullets
i aquesta cara d'afligit
tal i com es fon la neu
senceret me'n derroco.

L'aire nociu

A la cimera, mare,
tal aire em va donar,
que l'amor que tenia
aire es va tornar.
Mare, allà al cim
de la gentilesa

miré una belleza
fuera de costumbre,
cuya nueva lumbre
ciega me dejó:
que el amor que tenía
aire se volvió.
Quísolo mi suerte,
fragua de mis males,
que con ansias tales
llegase a la muerte;
más un aire fuerte
así me trocó,
que el amor que tenía
aire se volvió.

El corazón en venta

¿Quién me compra, que le vendo,
quién me compra un corazón?

Un corazón se vende,
puro, sencillo y blando,
amor, amor ansiando
y nada más que amor.

Un comprador pretende
cual lo es él, ardoroso.
¿Hay alguien que, piadoso
ser quiera el comprador?

¿Quién me compra, que le vendo,
quién me compra un corazón?

Se admite amor en precio
y solo amor se ofrezca,
solo a aquel que lo merezca,
que ame con más ardor.

Nadie pretenda, necio,
con frío amor comprarle,
que es fuego, y apagarle,
quitarle es su valor.

¿Quién me compra, que le vendo,
quién me compra un corazón?

GIOACCHINO ROSSINI

(Pesaro, Itàlia 1792 - París 1868)

Le Comte Ory

En proie à la tristesse

En proie à la tristesse,
Ne plus goûter d'ivresse
Au sein de la jeunesse,
Souffrir, gémir sans cesse,
Voilà quel est mon sort.
Se flétrir en silence,
N'espérer que la mort.
Hélas, quelle souffrance.
O peine horrible!

vaig mirar una bellesa
fora del costum,
la nova llum del qual
cega em va deixar:
que l'amor que tenia
aire es va tornar.
Ho va voler la meva sort,
farga dels meus mals,
que amb ànsies tals
arribés a la mort;
però un aire fort així em va trocar,
que l'amor que tenia aire es va tornar.

El cor en venda

Qui em compra, que li venc,
quí em compra un cor?

Un cor es ven,
pur, senzill i tou,
amor, amor anhelant
i res més que amor.

Un comprador pretén
com ho és ell, ardorós.
Hi ha algú que, piadós
ser vulgui el comprador?

Qui em compra, que li venc,
qui em compra un cor?

S'admet amor en preu
i només amor s'ofereixi
només a aquell que ho mereixi,
que estimi amb més ardor.

Ningú pretengui, neci,
amb fred amor comprar-lo,
que és foc, i apagar-lo,
treure'l és el seu valor.

Qui em compra, que li venc,
qui em compra un cor?

El Compte Ory

Víctima de la tristesa

Víctima de la tristesa,
mai més tastar l'embriaguesa,
a flor de la joventut
patir, gemegar sense parar,
aquest és el meu destí,
marcir-se en silenci,
esperar només la mort.
Ai, quin patiment.
Oh horrible dolor!

Vous que l'on dit sensible,
Daignez, s'il est possible,
Guérir le mal terrible
Dont je me sens mourir !
Soulagez ma douleur,
Rendez-moi le bonheur.

(...)
Céleste providence,
Je te bénis
de ta clémence !
O bon ermite
Votre mérite
En mes beaux jours
Vivra toujours.

(...)
Isolier, que ta présence
M'a fait naître un doux émoi.
Cher Isolier,
je veux t'aimer,
Je ne veux aimer que toi.
Déjà je sens
Les feux brûlants
De la jeunesse
Par la tendresse
Se rallumer.

MANUEL GARCÍA
(Sevilla 1775 - París 1832)

Canciones y caprichos líricos

Parad, avecillas

¡Parad, avecillas,
no inquietas voléis,
en plácido sueño
reposa mi bien!

¡Parad y de rosas
tejedle un dosel,
donde del sol se guarde
la flor del Zurguén!

Floris

A la feria va Floris
por que tenga la feria
más joyas que el Oriente,
más luces que la esfera.

Disfrazada de corto
con perlas pide perlas,
corales por corales,
por rosas primaveras.

Mal se disfraza el cielo
con manto de tinieblas,
que las estrellas parlán
que es cielo quien las lleva.

Tu que dius ser sensible,
Digna't, si és possible,
Cura el terrible mal
pel que em sento morir!
Alleugereix el meu dolor,
Dóna'm felicitat.

(...)
Providència celestial,
et beneeixo
per la teva misericòrdia!
Oh bon ermità
el teu mèrit
en els meus bons dies
sempre viurà.

(...)
Isolier, la teva presència
m'ha donat un dolç enrenou.
Benvolgut Isolier,
vull estimar-te,
només estimar-te vull.
Ja em sento
els focs ardents
de la joventut
per la teua tendresa
encendre's de nou.

Cançons i capritxos lírics

Pareu ocellets

Pareu, ocellets,
no inquietes voleu,
en plàcid somni
reposa el meu bé!

Pareu i de roses
teixiu-li un dosser,
on del sol es guardi
la flor del Zurguén!

Floris

A la fira va Floris
perquè tingui la fira
més joies que l'Orient,
més llums que no pas l'esfera.

Disfressada de curt
amb perles demana perles,
corals per corals,
per roses primaveres.

Malament es disfressa el cel
amb mantell de tenebres,
que les estrelles parlén
que és cel qui les porta.

Air de la Fée: Je viens pour la dernière fois

Je viens pour la dernière fois,
Être témoin de ton bonheur,
Ton doux regard et ta candeur
Ont enchaîné ce noble cœur.

(De leur bonheur dans le délire
Il leur paraît encore rêver).
Compte à jamais sur ma puissance,
Je veillerai sur ton bonheur.
Je pars... Adieu... Soyez heureux!

Aire de fada: Vinc per darrera vegada

Vinc per darrera vegada
per ser testimoni de la teva felicitat,
la teva dolça mirada i el teu candor
han encadenat aquest noble cor.

(En el seu èxtasi de felicitat
encara els sembla estar somiant).
Compta per sempre amb el meu poder,
jo vetllaré per la teva felicitat.
Me'n vaig... adéu... sigueu feliços!